

≈ VRAŽDY POD SLNKOM ≈

INTRIGY
V

AMALFI

ANDERS & ANETTE

DE LA MOTTE

INTRIGY
V
AMALFI

ANDERS & ANETTE
DE LA MOTTE

PRELOŽILA MICHAELA PODHRADSKÁ

Anders & Anette de la Motte
INTRIG I AMALFI

Copyright © Anders de la Motte & Anette de la Motte 2025
Published by agreement with Salomonsson Agency.
All rights reserved.

Cover Design © Adrián Macho
Translation © Michaela Podhradská, 2026
Slovak edition © DOT. vydavateľstvo, s. r. o., 2026

ISBN 978-80-8311-021-2

GALÉRIA OSÔB

Skupina cestujúcich

Lara Belmontová, 46 rokov

vedúca zájazdu, sprievodkyňa a šéfka rodinnej firmy
Belmonte Travels

Hugo Lind, 50 rokov

učiteľ dejepisu a zastupujúci šofér autobusu

Gottfrid „Gotte“ Byhlén, 70 rokov

majiteľ a generálny riaditeľ Byhlénových cukroví AB

Edit Byhlénová, 44 rokov

Gottfridova tretia manželka, šéfka personálneho oddelenia
Byhlénových cukroví AB

Carl Byhlén, 43 rokov

Gottfridov syn z prvého manželstva, zastupujúci
generálny riaditeľ Byhlénových cukroví AB

Lovisa Stolpenhjelmová Byhlénová, 41 rokov

Gottfridova dcéra z prvého manželstva, šéfka vývoja Byhlénových
cukroví AB. Spoločne s manželom Gustafom spravuje zámok
Stensätra

Gustaf Stolpenhjelm, 36 rokov

podnikateľ a vlastník zámku Stensätra

Sonja Byhlénová, 60 rokov

Gottfridova druhá manželka, textilná umelkyňa
a členka predstavenstva Byhlénových cukroviniek AB

Polly Byhlénová, 34 rokov

Gottfridova nevlastná dcéra z druhého manželstva,
inštruktorka jogy

Tom Aronsson, 69 rokov

Finančný riaditeľ Byhlénových cukroviniek AB,
Gottfridova pravá ruka

Jackie Byhlénová Malmbergová, 65 rokov

Gottfridova mladšia sestra, majiteľka a generálna riaditeľka
Karamelkovej kráľovnej AB

Ian Malmberg, 65 rokov

Jackin manžel, riaditeľ predaja v Karamelkovej kráľovnej AB

Viktor Byhlén Malmberg, 39 rokov

Jackin a Ianov syn, zamestnaný v Karamelkovej kráľovnej AB

Polícia

Baldassare Russo, 55 rokov

komisár

PIATOK

Hovorí sa, že keď nastane súdny deň a ľudia konečne budú môcť uzrieť rajskú záhradu, pre obyvateľov pobrežia Amalfi to bude deň ako každý iný. Ani rajská krása totiž neprekoná krásu ich domova na Zemi.

Riaditeľ hotela Pompeo Merola na tieto slová myslel zakaždým, keď vyšiel z chodby pri hlavnom vchode na najvyšší balkón hotela. Aj tentoraz s nimi musel iba súhlasiť.

Ako by sa *niečo* mohlo vyrovnať kráse, ktorá ho obklopovala? Majestátne, do zelene odeté kopce všade navôkol. Jasnomodrá voda, ktorá zdanlivo splývala s nekonečnou oblohou. Všetko bolo omračujúco krásne, až to bolo nemožné pochopiť bez pomoci morských bohov, nýmf, svätcov či zázrakov.

Pompeo dovolil vetru, aby mu zaplnil pľúca a na okamih sa mu zazdalo, akoby takmer zacítil božskú prítomnosť. Jeho pracovisko sa mu, kým bude nažive, nikdy nezunuje.

Hotel Monastero Santa Rosa sa nachádzal na samom okraji strmého, vodou vyhlbeného útesu. Vyzeralo to, akoby tam celú obrovskú kamennú budovu vyniesla Božia ruka.

V teplom vzduchu na oblohe krúžilo niekoľko čajok, akoby ešte len premýšľali, ako strávia deň. Pompeo ich chvíľu sledoval a následne upriamil pohľad späť na more. Šikmo vľavo na druhej strane Salernského zálivu sa črtala Punta Licosa, pomenovaná po jednej

z mytologických sirén, ktoré svojím spevom vábili námorníkov. La Costiera Amalfitana pozostáva z pobrežného pásu dlhého štyridsať kilometrov. Na pobreží sa ako jagavý perlový náhrdelník nachádzajú pitoreskné mestá ohraničené dramatickými útesmi, úrodnými citrónovníkmi a ligotajúcim sa Stredozemným morom.

Oblasť mala navyše strategickú pozíciu pri historických vodných cestách medzi Európou, Afrikou a Stredným východom. Po stáročia sa mnohí dobyvatelia pokúšali násilím získať vytúžené pobrežie do svojej moci. Gréci, Rimania, Arabi, Španieli, Francúzi či Briti. Ale kto by im to zazlieval? Kto by nechcel vlastniť kúsok raja?

Pompeo si však nerobil takéto nároky. Celkom ho uspokojovalo, že mohol spravovať azda najluxusnejší hotel na Amalfitánskom pobreží.

Pohľadom skĺzol na zelenajúce sa terasy hotelovej záhrady. Terasy sa postupne zvažovali k bazénu, ktorý, ako sa zdalo, pokračoval aj za okrajom útesu. Ranné slnko sa šplhalo čoraz vyššie smerom k oblohe a hostia sa čoskoro začnú prebúdzvať. Odpočinutí a pripravení na preskúmanie všetkého, čo im pobrežie Amalfi vie ponúknuť.

Pozrel sa na hodinky. Nadišiel čas na pravidelnú rannú pochôdzku. Odišiel z balkóna a pomaly prechádzal chodbou až k výťahu, ktorým sa odvezie na spodné podlažie. Hotel postavili v suteréne. Najvyššie podlažie s vchodom sa nachádzalo na úrovni malej a kľukatej mestskej cesty, zatiaľ čo najnižšie podlažie ústilo do záhrady.

Niekoľko stoviek rokov slúžila budova ako mníšsky kláštor. S múrmi, ktoré ho delili od okolitého sveta, predstavoval ticho a oddanosť Pánovi. V súčasnosti sa síce kláštorné cely premenili na luxusné izby a apartmány, ale pokoj a ticho stále pretrvávali v hrubých stenách a okamžite zapôsobili na toho, kto do nich vstúpil.

Pompeo prešiel okolo starej drevenej spovednice, z ktorej sa

dalo stále vojsť dovnútra kostola. V minulosti tu sedávali mníšky. Šepkali svoje doznania kňazovi na druhej strane a prosili o Božie odpustenie. Riaditeľ hotela, tak ako aj inokedy, premýšľal o tom, aké hriechy sa sem vôbec dostali. Aj v raji však prebýval had.

Žiadne miesto nebolo celkom uchránené od zla.

Pri spovednici sa nachádzalo obrovské okno s výhľadom na krajinu – na háje, terasy a domy, ktoré sa, kam len oko dovidelo, tiahli po končiaroch. Navyše bolo možné dovidieť až do známych záhrad Ravella vysoko na kopci.

Pompeo sa však nepristavil, aby si vychutnal výhľad. Namiesto toho kráčaľ ďalej k výťahu a zároveň kontroloval, či obrazy na stenách nevisia nakrivo a či vo vázach na stoloch, okolo ktorých prechádzal, nie sú zvädnuté kvety.

Výťah mal jednu stenu zo skla, a tak sa mohol človek po celú cestu nadol kochať výhľadom na more. Pompeo si v ňom nezaбудol preskúmať svoj odraz. O pár milimetrov si posunul uzol na kravate, aby ho mal presne v strede.

Vystúpil na prízemí a vybral sa chodbou, ktorú lemovali sklené steny. Bolo možné cez ne vidieť obdivuhodnú hotelovú zbierku vín. Mali tam v podstate fľaše zo všetkých regiónov Talianska a niektoré mali oveľa vyššiu hodnotu než jeho mesačná mzda.

Pompeo skontroloval merač, ktorý udával teplotu a vlhkosť vzduchu medzi fľašami. Následne podišiel k hotelovému baru, kde si dôkladne poobzeral barový pult a uistil sa, že je poriadne vyleštený. Potom pokračoval do knižnice a pohľadom preletel po policiach s knihami.

Jeho pozornosť upútala vyčnievajúca kniha. Vybral ju z police. Bola to kniha o známych koláčoch a cukrovinkách z Amalfitánskeho pobrežia. Ihneď si spomenul na skupinu zo Švédska, ktorá bola práve ubytovaná v hoteli.

Išlo o signora Gottfrida Byhléna a jeho nevšednú rodinu. Všetci spoločne pracujú v cukrárenskej branži a cestujú s Belmonte Travels.

Skupina si včera dopriala veľkú večeru. Možno si počas nej niekto zalistoval v knihe a takto nedbalo ju vrátil do police.

Pompeo položil knihu na správne miesto. Na znak opätovne nastoleného poriadku spokojne kývol hlavou a otvorenými dverami vyšiel na vonkajšiu terasu. Personál rannej zmeny mal plné ruky práce s prestieraním na raňajky. Skôr než pokračoval v chôdzi po kamennej chodbe, ktorá viedla k bazénu, pozdravil ich všetkých po mene.

V kláštornej záhrade v minulosti pestovali najmä bylinky a lekárske rastliny. Mníšky ich potrebovali na výrobu liekov, ktoré predávali miestnym. V súčasnosti výber rastlín v záhrade dôkladne plánovali. Palmy, olivovníky a cyprusy vrhali tieň, citrónovníky a pomarančovníky poskytovali ovocné plody a rozličné kvety naplňali vzduch svojou vôňou a krásou.

Riaditeľ hotela spomalil krok. Načúval štebotu vtákov, ktorý sa zvyčajne ozýval v záhrade. Práve v dnešné ráno však vládlo neobvyklé ticho. Dokonca aj monotónne cvrlikanie cikád utíchlo.

Pompeo zvrátil čelo. Pozrel sa na oblohu, ale videl len pár tenkých cirrových oblakov, ktoré nepredpovedali zlé počasie. Čo teda rušilo obyvateľov záhrady? Nejaký dravec? Lasica alebo azda had, ktorý sa vyhrieval na jednom z kamenných múrov? Rozhodol sa, že poprosí záhradníka, aby to skontroloval a vyprevadil nevítaného hosťa.

Schodmi zišiel k prelivovému bazénu, pri ktorom stáli dokonale pripravené ležadlá. Všetky slnečníky boli zložené a zaistené podľa jeho inštrukcií.

Na spodnom kraji bazéna sedela čajka. Zdalo sa, že si vychutnáva výhľad na rybársku osadu pod ním. Bola azda ona dôvodom, prečo vtáčiky stíchli? Pompeo tleskol rukami, aby ju odplašil. Vták sa na neho chladne pozrel, vzápätí však rozprestrel krídla a zmizol za okrajom skaly.

Riaditeľ hotela si zatienil oči pred stúpajúcim ranným slnkom. Na Tyrrhenskom mori sa pár lodí vydalo až za obzor na lov

tuniakov. Vlažný vietor so sebou priniesol vôňu zelene z úbočí a slaných vln ďaleko pod ním. Takmer dokonalé ráno v raji.

Opäť sa započúval do vtáčieho spevu. Napriek tomu, že čajka bola preč, počul stále iba tlmený cvrkot cikád.

Šiel skontrolovať rad ležadiel pod trstinovou strechou, ktorá sa tiahla pozdĺž jednej strany bazéna.

Na poslednom ležadle si všimol niečo, čo narušilo jeho rannú rutinu. Nieкто tam ležal. Osoba oblečená v hotelovom župane mala na tvári položený uterák.

Nebolo to prvýkrát, čo takto skoro ráno narazil na hosťa, ktorý nerešpektoval otváracie hodiny bazéna. Niekedy natrafil dokonca aj na takých, čo hýrili do noci a po pár pohároch vína navyše nevedeli nájsť cestu späť do hotelovej izby. Obe situácie si vyžadovali kombináciu taktu a diplomacie. Pompeo sa v tejto oblasti považoval za experta.

Pristúpil bližšie.

Zdalo sa, že osoba skrytá pod uterákom spadá do skupiny nočných sov. Na stolíku pri ležadle stál poloprázdny pohár a vedľa neho mobil.

V patričnej vzdialenosti sa Pompeo zastavil a diskkrétne si odkašľal. Osoba pod uterákom spala zjavne dosť tvrdo.

Riaditeľ hotela si opäť odkašľal, tentokrát hlasnejšie.

Stále bez odozvy.

Podišiel bližšie. Až teraz si všimol, že jedna ruka visela bez života cez kraj ležadla. Dole na zemi uvidel niečo, čo pripomínalo pero a vedľa neho ležal inhalátor.

„Scusi,“ povedal. „Excuse me. Are you all right?“ dodal po chvíli.

Stále bez reakcie.

Rozbúšilo sa mu srdce. Zrazu si uvedomil, že aj zvuk cikád náhle stíchol a nahradilo ho ťaživé ticho. Akoby celá záhrada zadržala dych a pozorovala ho spolu so spiacim hosťom. Akoby čakala, že sa niečo stane.

Sklonil sa a opatrne nadvihol roh uteráka, ktorý zakrýval tvár.

Stretol sa s prázdnyim pohľadom, zbadal opuchnuté modré pery a vyplazený jazyk. A hneď si uvedomil, že dnešný deň nebude vôbec taký, ako dúfal.

„Dio mio!“ zamumlal a pustil uterák.

Inštinktívne sa prežehnal a potom začal trasúcimi sa rukami hmatať po mobile.

O TRI DNI SKÔR UTOROK

KAPITOLA 1

NOVÉ DOBRODRUŽSTVO

Hugo Lind šoféroval autobus mieriaci k neapolskému letisku. Na jasnomodrej oblohe svietilo slnko. Narúšal ju len kúdol dymu, ktorý sa vždy vznášal nad vrcholom Vezuvu.

Doprava bola približne taká chaotická, ako očakával, ale po pár hodinách tréningu s malým turistickým autobusom sa už cítil dostatočne sebaisto. Manévrovanie v talianskej dopravnej špičke nebolo vlastne o nič ťažšie ako na zasnežených cestách regiónu Norrland na severe Švédska. Všetko záviselo od plánovania, uvedomovania si rizika a načasovania, navyše okorenené štipkou talianskych nervov.

S odstupmi mal však stále problém. Už aspoň po desiaty raz prešiel pohľadom od spätného zrkadla smerom k Fiatu, ktorý sa takmer prilepil na zadné svetlá autobusu. Talianski vodiči sa za každým lepili na vozidlo pohybujúce sa pred nimi tak tesne, že by sa medzi karosérie nezmestila ani talianska špageta. Zjavne ich absolútne nezaujímal matematický fakt, že ak by sa niečo stalo, nemali by šancu uhnúť a už vôbec nie zabrzdíť.

Hugo sa pomaly učil, že najlepším trikom je ignorovanie spätného zrkadla. Iba ho zbytočne znervózňovalo.

Len pred pár týždňami, počas letného slnovratu, pricestoval do Talianska celkom sám. Plnil úlohy z posledného zoznamu úloh, ktorý mu zanechala zosnulá manželka.

Myšlienka na Ceciliu ho občas ešte zarmútila. Avšak presne ako mu sama naznačila v liste, dva roky boli vcelku primeraným časom na trúchlenie a nastal čas ísť ďalej.

Prvá úloha sa Hugovi vydarila. Mal si objednať zájazd do Talianska, o ktorom už toľké roky sníval. Zájazd, ktorý by mu zmenil život.

Druhým bodom na jej zozname bolo prepísanie letného domu na dvojčky. Maja a Elias dospeli. Mali čas aj znalosti na to, aby sa o dom vedeli postarať sami.

S tretou úlohou na Ceciliinom zozname, pravdupovediac, ešte ani nezačal. Nahováral si však, že kniha, ktorú mienil napísať, by mohla ešte nejaký týždeň počkať.

A potom tu bola štvrtá úloha. Tá, na ktorú prednedávnom nedokázal ani pomyslieť. Pohľad mu sklzol na sedadlo šikmo za ním.

Lara Belmontová, majiteľka Belmonte Travels.

Počas letného slnovratu boli obaja vtiahnutí do príbehu, v ktorom jeden škandinávsky turista spadol z najstrmšej skaly na Capri. Polícia všetko uzavrela ako nehodu, no amatérske vyšetrovanie Huga a Lary namiesto toho odhalilo vraha a motív. *La follia d'amore*. Pobláznenie láskou.

Opäť sa kútikom oka pozrel na Laru.

Bola to práve ona, kto mu pomohol s prenájmom domčeka s výhľadom na Neapolský záliv, kde mohol v pokoji začať s písaním knihy. Práve vďaka nej sa dokázal usadiť, keď sa rozhodol zostať v Taliansku na celé leto. Nemohol preto odmietnuť, keď ho poprosila, aby na nasledujúcom zájazde zaskočil za šoféra.

Pravdupovediac, nešlo však iba o vďačnosť. Rád s ňou trávil čas. Bola bystrá, vzrušujúca a smial sa vďaka nej tak, ako už veľmi dlho nie. Myšlienka na spoločné dobrodružstvo s ňou ho lákala, aj keď znamenala, že bude musieť manévrovať malý modrý turistický autobus cez dopravu talianskeho juhu a nosiť tričko rovnakej farby s logom Belmonte Travels na náprsnom vrecku.

Zatrúbil na vespu, ktorá sa tlačila do radu za ním, a pohrozil rukou podobne, ako to videl robiť svojich talianskych kolegov. Keď

mu vodič na vespe nahnevane odmäval naspäť, pocítil zvláštne uspokojenie.

Akoby to gesto určitým spôsobom potvrdilo jeho nový a pri najmenšom prekvapujúci profesijný titul.

Nie Hugo Lind, učiteľ dejepisu, ale Ugo Lind, taliansky šofér autobusu. *Autista dell'autobus*.

„Šoféruješ ako Talian, Ugo,“ zasmiala sa Lara. „Ďalší výjazd je na letisko.“

Hugo spustil nohu z plynu a nasledoval jej pokyny.

„Povedz, akých cestujúcich to vyzdvihujeme? Hovorila si niečo o rodinnom podniku.“

„Rodinu Byhlénovcov,“ odpovedala Lara. „Vedú podnik v cukrárenskom odvetví. Dokopy osem osôb.“

„Byhlén,“ povedal Hugo. „Ako Byhlénova čokoláda?“

„Poznáš ich?“

„Jasné. Všetci Švédi majú ich bonboniéry na takzvanom sladkom stolčeku.“

„Sladkom stolčeku?“ Lara spýtavo nadvihla jedno obočie.

Hovorila po švédsky tak dobre, že Hugo občas zabudol, že švédčina nebola jej materinským jazykom.

„Sladký stolček je stolík so sladkosťami, ktoré podávame po káve, najmä počas Vianoc. Karamelové košíčky, ľadová čokoláda, vianočný sladký nápoj a k tomu klasická Byhlénova bonboniéra.“

„Je to tradícia?“

„Presne tak. Ale, pravdupovediac, zjeme asi iba polovicu čokolády. Mnoho príchutí v Byhlénovej bonboniére je trochu...“

Hugo odbočil do výjazdu.

„... staromódnych,“ dokončil. „Hrozienka v rume a čerešňový likér nemá nikto rád. A ich novšie príchute sú zase *príliš* moderné. Lyofilizované maliny, korenie na varené víno a iné podivnosti, namiesto nugátu a mliečnej čokolády, ktoré majú ľudia radi. Navyše je bonboniéra čoraz drahšia. Ako môže byť také ťažké

vyrobiť krabičku chutnej čokolády za primeranú cenu, ktorú si vie vychutnať každý?“

Hugo zastavil na červenej a zároveň si uvedomil, že sa asi až príliš ponoril do úvah o čokoláde. Bonboniéra od Byhléna preniesla jeho myšlienky do obdobia Vianoc, keď boli deti malé. Uvedomil si, ako čas rýchlo beží. Teraz majú dvojčičky už dvadsaťpäť rokov. Maja je policajтка a Elias bude čoskoro lekárom.

Ukradomky sa znovu pozrel na Laru.

„Vy Švédi sa zjavne priveľmi zaujímate o sladkosti,“ zasmiala sa. „Niekde som čítala, že jete najviac sladkostí na celom svete.“

„To je určite pravda,“ usmial sa Hugo. „Sme skutoční maškrtníci.“

Lara spýtavo nadvihla obočie.

„Candy pigs,“ pokúsil sa Hugo objasniť, ale ihneď si uvedomil, že ani anglický preklad nepomôže. „Maškrtník je niekto, kto má veľmi rád sladkosti,“ vysvetlil. „Švédi sú ozajstní maškrtníci.“

„Maškrtník...“ Lara sa to slovo pokúsila párkrát vysloviť. „Dobré slovo, Ugo. Ďakujem!“

Ukázala na križovatku.

„Tak a sme tu. Drž sa vľavo, ideme na tamto parkovisko pre autobusy.“

Letisko v Neapole, ktoré bolo počas letných mesiacov jedným z najvyťaženejších letísk južnej Európy, nebolo celkom prispôbené na väčšiu dopravu. Pred vjazdom doň sa hemžilo množstvo taxíkov, autobusov a súkromných šóférov, ktorí sa hašterili o priestor a pár parkovacích miest.

Po krátkom manévrovaní a početnom trúbení sa Hugovi podarilo dostať na správne miesto. So svojím výkonom bol napokon spokojný. Autobusárske zručnosti, ktoré získal v mladosti, sa zjavne nevytratili. Ukázalo sa to najmä teraz, keď sa do toho opäť pomaly dostával.

Lara sa pozrela na hodinky.

„Dokonalé načasovanie. Dobre odšóférované.“

„Grazie mille,“ odpovedal Hugo. „Som Ugo Lind. Šofér autobusu.“

„Bravo, Ugo,“ zasmiala sa Lara. „Možno by sme mali spolu počas zájazdu hovoriť po taliansky, aby si mohol trénovať.“

„Certo,“ povedal Hugo a dodal k tomu gesto. Dúfal, že pôsobilo taliansky.

Lara si vytiahla kozmetické zrkadielko a prečesala si vlasy.

„Musím priznať, že som celkom nervózna,“ povedala. „Toto je môj prvý, na mieru šitý, biznis zájazd. Dohovárala som rodičom, aby sme rozšírili činnosť, ale oni boli skeptickí voči novým nápadom. Aj takým, ktoré by predstavovali ďalšie príjmy. Najlepšie by podľa nich bolo, aby všetko ostalo po starom. Nič by sa nemenilo. Nové je synonymom zlého.“

Prežehnala sa a zároveň prehnane zagúľala očami. Huga to rozosmialo.

„Chcela som tým vlastne povedať, že počas tohto zájazdu je toho veľmi veľa v hre, Ugo,“ dokončila Lara. „Budúcnosť Belmonte Travels je viac-menej v našich rukách, a preto sa nič nesmie pokaziť. Nič, rozumieš mi, capisci?“

Hugo prikývol. Mala žartovný tón hlasu, ale v jej slovách aj tak postrehol štipku vážnosti.

KAPITOLA 2

PRÍCHOD

Príletová hala vibrovala zvyčajným životom a pohybom cestujúcich. Zvuk hrkotajúcich kufrových koliesok sa miesil so šumom hlasov a jazykov zo všetkých kútov sveta. Júlová horúčava si našla cestu aj do stiesnenej haly a vyhnala nahor teplotu aj vlhkosť vzduchu. Navyše okorenila vzduch zmesou kávy, parfumov a opaľovacieho krému.

Lara stála na svojom obvyklom mieste, odkiaľ mala dobrý výhľad. Stála pri stĺpe, kde mala dokonalý prehľad o prichádzajúcich cestujúcich. Väčšina vecí na letisku sa za pätnásť rokov, čo tu vyzdvihovala svojich hostí, nezmenila. Niektoré však áno.

Prvou novinkou tohto zájazdu je pre ňu Hugo Lind, učiteľ dejepisu zo Štokholmu, z ktorého sa vyklúlo všetko, len nie to, čo by očakávala od typického Švéda. Ugo, ako ho takmer okamžite pokrstila, sa stal jej spojencom pri záhade na Capri a aj jej záchrancom v núdzi, keď sa im hneď v prvý deň pokazil autobus. Teraz zaskočil ako šofér autobusu za Salvatoreho, ktorý musel ísť náhle na operáciu slepého čreva. Zvykla si na to, že svižne a ľahko riešila všetky možné aj nemožné situácie. Preto ju potešilo, keď aj Hugo bez námietok prijal úlohu šoféra autobusu.

Hugova spoločnosť sa jej začínala páčiť, aj keď sa poznali len pár týždňov. Bol zvedavý, starostlivý a zručný. A čo bolo azda najdôležitejšie, bol aj veľmi láskavý. To je vlastnosť, ktorú ľudia často

podceňujú. Dúfala, že sa mu bude páčiť v domčeku, ktorý si prenajal s jej pomocou. Verila tiež, že bude mať po zájazde čas napísať knihu a naplno si užiť Taliansko. Ak si to niekto skutočne zaslúži, tak je to práve on.

Druhou novinkou bola skupina, na ktorú čakali. Lara skutočne zabojovala, aby presvedčila svojich rodičov o dôležitosti rozvíjania ich podnikateľskej činnosti a o tom, aby sa prispôbili novým klientom a ich cestovateľským trendom. Jej mama bola najviac proti. Možno preto, že firma nesie jej meno. „Prečo nemôžeme jednoducho pokračovať tak, ako doteraz? Nám s otcom to fungovalo viac ako tridsať rokov,“ povedala, keď sa na to Lara pýtala po tretíkrát. Vzápätí odpovedala tónom, ktorý značil, že nie je o čom diskutovať: „Mať za klientov firmy nie je to isté. Nie je to rovnako osobné.“

Nakoniec jej však na to rodičia kývli, najmä vďaka Larinmu devätnásťročnému synovi Alessandrovi. Žiadni starí rodičia nemilujú svoje vnúča tak, ako jej rodičia milujú Alessandra. Keď ho poprosila, aby ich trochu spracoval, podarilo sa jej presadiť si svoju vôľu.

Alessandro si určite vypýta pri vhodnej príležitosti protislužbu. Pravdepodobne, keď bude chcieť, aby mu držala stranu v rozhovore s Gianfrancom. Otec a syn nemajú vždy rovnaké názory na budúcnosť. Larin exmanžel chce, aby sa z neho stal právnik – možno dokonca sudca ako on. Alessandro chce byť však hudobníkom. A obaja sú tvrdohlaví ako mulice.

Lara prerušila tok svojich myšlienok, aby si prečítala tabuľu s priletmi. Lietadlo zo Štokholmu pred chvíľou pristálo a jej hostia čochvíľa prídu.

Narovnala si puzdrovú sukňu a upravila si slnečné okuliare. Skôr než svoj iPad zdvihla nad hlavu, skontrolovala, že meno *Byhlén* je na obrazovke jasné a čitateľné.

Prešla okolo nej skupinka hlučných a nešťýlovo oblečených nemeckých turistov. Vzápätí nadviazala očný kontakt so starším

pánom, ktorý kráčal s vozíkom na batožinu. Vedľa neho kráčala vysoká, omnoho mladšia žena v šatách, ktoré zvýrazňovali jej postavu. Mala na sebe elegantný fascinátor a vysoké lodičky. Zdalo sa, akoby bola prikovaná k mužovmu ramenu.

„Gottfrid Byhlén, Byhlénove cukrovinky,“ predstavil sa, keď k nej pristúpil. „Vy musíte byť Lara Belmontová.“

Gottfrid bol aspoň o pätnásť kíľ ľahší ako na fotografii, ktorú Lara videla na webstránke firmy. Nakrátko ostrihané šedivé vlasy vystriedala bujná hriva, ktorej robila spoločnosť takmer rovnako bujná brada. Mal vrúcny pohľad a príjemný úsmev. Nič z toho – ani jeho ležérne oblečenie, ani divoký účes – nezodpovedalo obchodníckemu dojmu, ktorý v nej zanechal po zhliadnutí firemnej fotografie.

„Vitajte v Taliansku, Gottfrid!“ pozdravila Lara.

„Vďaka. Toto je moja manželka.“

Vysoká žena jej podala ruku.

„Edit Byhlénová.“

Trochu to zamumlala a za závojom sa jej zaleskol pár unavených očí.

„Aký bol let?“ opýtala sa Lara.

„Veľmi príjemný, vďaka!“ vyhrkol Gottfrid, skôr než stihla prehovoriť jeho manželka. „Edit má strach z lietania, ale išlo to veľmi dobre, no nie, miláčik?“

Jeho manželka neprítomne prikývla. Gottfrid sa otočil k trom osobám, ktoré stáli za nimi.

„Toto je Tom Aronsson, náš finančný riaditeľ,“ povedal a rukou ukázal na muža, ktorý bol o hlavu nižší ako on. Mal veľmi nakrátko ostrihané striebristé vlasy a hranatú tvár.

Muž mal oblečenú košeľu s krátkymi rukávami a oblekové nohavice. Oba kusy oblečenia mali bezchybné puky. Aj keď musel mať okolo sedemdesiatky, pôsobil veľmi športovo a bez väčšej námahy si poradil s preťaženým vozíkom na batožinu. Stisol Larinu ruku a kývol hlavou na pozdrav.

„S Tomom sme dokonca kamaráti od detstva,“ dodal Gottfrid. „Je skutočne lojálny. A tu je moja exmanželka Sonja.“

Ukázal na ženu vedľa Toma. Mala blondavé vlasy, veľké zlaté šperky, výrazný mejkap a jej štýl dopĺňali extravagantné vzorované zavinovacie šaty.

„Tvoja obľúbená exmanželka,“ zasmiala sa Sonja, keď Lare podávala ruku. „Preto som stále v predstavenstve firmy. A, samozrejme, aj preto, že vlastním päť percent firemných akcií.“

Sonja zažmurkala. Lara si všimla, že hovorila fínskou švédčinou. Pre jej mimiku a nákazlivý smiech pôsobila celkom sympaticky.

Toma Aronssona bolo oproti tomu omnoho ťažšie prečítať. Pri pozdrave sa neusmial ani len zo slušnosti. Laru by neprekvapilo, ak by ako na povel zrazil opätky svojich vyleštených topánok. Vznášalo sa nad ním niečo neurčité a vojenské.

„Toto je moja dcéra Polly,“ pokračovala Sonja a gestom ukázala na tridsiatničku, ktorá bola v poradí piatou osobou v skupine.

„Zdravím,“ povedala.

Polly bola nižšia od mamy, mala tmavé vlasy a oblečené športové legíny a batikované tričko. Cez jedno rameno jej visel ruksak a cez druhé obal stočenej podložky na jogu. Jej reč tela naznačovala, že uprednostňuje byť v úzadí.

„Všetkých vás vítam,“ povedala Lara. „Ešte nám chýbajú traja, či nie?“

„Tamto prichádza moja dcéra so zaťom.“

Gottfrid Byhlén urobil ďalšie gesto, tentokrát smerom k čerstvej štyridsiatničke, ktorá sa tlačila cez hustý dav. Zlatohnedé vlasy mala sofistikovane ostrihané na páža a overal perfektne zladený s opaskom a topánkami na nízkom opätku. Za ňou kráčal muž, ktorý ťahal dva veľké kovové kufre.

„Dobrý deň, ja som Lovisa Stolpenhjelmová Byhlénová.“

Žena kývla na Laru hlavou. Bola rovnako vystretá a mala podobne výrazné črty tváre ako jej otec. Pod ramenom zvierala diskrétnu

kabelku s pravdepodobne šesťcifernou cenovkou. „A toto je môj manžel, Gustaf Stolpenhjelm.“

Ukázala na muža s kuframi.

„Teší ma,“ pozdravil so šarmantným úsmevom.

Gustaf Stolpenhjelm vyzeral mladisto. Mal vlnité, blondávé vlasy, opálenú tvár a oblečenie, ktoré vyzeralo, akoby ho vybral priamo z letnej kolekcie Ralpa Laurena.

„S Lovisou sa na tento zájazd veľmi tešíme,“ povedal. „Nazbierame veľa inšpirácií a nápadov. Nie je tak, miláčik?“

Jeho manželka prikývla a jej pohľad zmäkol. To ju urobilo ešte viac sympatickou.

Lara si v duchu spočítala cestujúcich.

„Tak už čakáme len jednu osobu, však?“

„Áno,“ povedala Lovisa. Mäkkosť jej pohľadu, ktorá sa v ňom objavila, zmizla akoby šibnutím prútika. „Môj brat Carl musel vziať jeden dôležitý pracovný hovor.“

Lovisa sa ukradomky pozrela na otca, akoby sa chcela uistiť, že ju počul.

„Tamto ide. Calle!“ zvolal Gottfrid.

Muž si razil cestu cez hustý dav a približoval sa rýchlymi krokmi. Bol štyridsiatnik, mal na sebe oblek, kravatu a na rozdiel od sestry mal tmavé vlasy a tmavé oči. V jednej ruke žongloval s mobilom a v druhej držal rúčku kufru.

„Dobrý deň, Carl Byhlén,“ povedal Lare zadychčane hneď, ako si schoval mobil. „Prepáčte, že meškám. Musel som vyriešiť jeden urgentný problém s dodávateľom. Teraz je však všetko opäť pod kontrolou. Prevádzka funguje tak, ako má.“

Kútikom oka sa pozrel na otca takmer úplne rovnakým spôsobom, ako to pred chvíľkou spravila Lovisa.

Gottfrid vyzeral, akoby ani nepočúval. Zdalo sa, že je plne zaplnený podopieraním manželky, ktorá sa potácala.

„Vynikajúce, tak už sme tu všetci,“ povedala Lara, kým sa porozhliadla po skupinke. „Benvenuti in Italia. Dúfam, že ste mali

dobrú cestu z takej diaľky. Volám sa Lara Belmontová zo spoločnosti Belmonte Travels. Náš autobus parkuje priamo pred letiskom a hneď ako nastúpime, prejdeme si niekoľko praktických detailov. Nasledujte ma, prosím.“

Lara viedla skupinku a navyknutými krokmi kráčala cez príletovú halu von do letnej horúčavy.

Vonku fajčilo niekoľko taxikárov, ktorí jazdia načierno. Hneď sa im rozžiarili tváre. Zahasili cigarety, povystierali sa, no ich úsmevy vyhasli v okamihu, keď v skupinke zbadali Laru.

„Vaše mamy musia byť pyšné,“ zasipela v kútiku úst. „Klamať nevinných turistov vašimi prestrelenými cenami. Padajte odtiaľto a nepokúšajte sa otravovať mojich hostí! Mascalzoni!“

Nahnevane otočila hlavu, na čo si muži niečo ticho zašomrali a nedobrovoľne sa rozišli. Lara opäťovne nahodila priateľský výraz a otočila sa k skupine.

„O chvíľku sme tam,“ povedala. „Je to len pár minút peši.“